

Gerard van Gemert
De twaalfde man

8

‘Waarom moeten we al zo vroeg weg?’
Stijn stond achter zijn huis bij zijn fiets.
Hij had zijn voetbaltas achterop gezet en deed de snelbinders eroverheen.
Storm had Stijn opgehaald en zijn fiets aan de voorkant van Stijns huis neergezet. ‘Daarom.’
Hij wandelde terug het huis in. ‘Ik ga er aan de voorkant weer uit.’ Storm trok de deur achter zich dicht.
Stijn schudde zijn hoofd. Hij snapte er niets van.
Storm was altijd te laat en het was altijd Stijn die hem ophaalde en niet andersom. En nu was Storm er al en het leek wel of hij haast had.
Stijn deed de schuurdeur dicht, liep de achtertuin uit, de poort door en om het huis heen.
Daar stond Storm op hem te wachten.
‘Welke trein hebben we?’ Stijn keek op zijn horloge.
‘Als we die van acht over half hebben, zijn we twee uur te vroeg bij het stadion.’
Storm stapte op en reed de straat in.
‘We gaan eerst nog even ergens anders naartoe.’
‘O?’ Stijn ging op de trappers staan om naast zijn boezemvriend te komen. ‘Waar gaan we naartoe dan?’
‘Dat zie je zo wel.’ Storm glimlachte geheimzinnig.
‘Zeg het nou,’ drong Stijn aan.
Storm schudde gedecideerd zijn hoofd.
‘Wat is er met jou?’ Stijn keek opzij.
‘Je wandelt het huis in en uit, je bent ineens

op tijd en je doet geheimzinnig.’
Het enige wat Storm deed, was glimlachen.
‘Oké.’ Stijn legde zich erbij neer. Als Storm iets niet wilde vertellen, dan deed hij dat ook niet.
Ze fietsten door het centrum van Woudorp.
Misschien moet hij nog nieuwe voetbalschoenen kopen, dacht Stijn. Of nee, scheenbeschermers.
Schoenen koop je niet op het allerlaatste moment.
Maar dat zou wel typisch iets voor Storm zijn.
Om op het allerlaatste moment nog iets belangrijks te kopen dat hij vanmiddag bij de oefenwedstrijd tegen De Adelaars nodig had.
‘Moet je nog wat kopen?’
‘Nee, joh. Wat zou ik moeten kopen?’
Storm remde niet af, maar fietste langs de winkels.
Pas toen ze vlak bij de voetbalvelden van FC Rapitas waren, ging er een lampje branden bij Stijn.
‘Moet je nog bij Rapitas langs?’
Storm antwoordde niet, maar grijnsde alleen maar.
Bij de fietsenstalling remde hij en stapte af.
‘We gaan even bij een wedstrijd kijken.’
‘O, hèhè. Nu snap ik het.’ Stijn zette zijn fiets naast die van Storm en haalde zijn tas van de bagagedrager. ‘We gaan even bij ons oude elftal kijken. Wat is daar nou geheimzinnig aan?’
Stijn en Storm speelden vorig seizoen nog bij FC Rapitas, maar door hun goede spel waren ze uitgenodigd voor een proefperiode bij een Engelse topclub. Daar hadden ze veel indruk gemaakt en kregen ze een contract aangeboden.
Maar toen ook hun grote liefde Kick ’69 zich meldde voor de twee talenten, was de keuze snel gemaakt.

Of liever, Stijn had de keuze snel gemaakt. Storm zag een avontuur in Engeland wel zitten. Kick '69 was de beste club van het land. De Kickers, zoals ze liefkozend door hun supporters werden genoemd, hadden al een keer de Champions League gewonnen. Hun jeugdopleiding werd gezien als een van de beste van Europa. Na opgeleid te zijn bij FC Rapitas, hadden ze al eens eerder de stap naar Kick '69 gezet. Maar door een ongelukkige samenloop van omstandigheden was dat op een teleurstelling uitgelopen.

‘Hoe laat spelen ze dan?’ Stijn liep naar het bord dat aan de buitenkant van de kantine hing en waar de wedstrijden op stonden die vandaag gespeeld zouden worden op de velden van FC Rapitas. Storm wachtte niet en liep door.

‘We moeten naar veld twee.’

‘Ons oude elftal speelt uit, joh. En op veld 2 spelen nu ...’ Stijn ging met zijn vinger langs de wedstrijden. ‘Meisjes 1.’ Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Meisjes 1?’ mompelde hij. Storm was de hoek al om.

Stijn legde de band van zijn voetbaltas over zijn schouder en rende, zo goed en zo kwaad als het ging met die zware tas, achter Storm aan.

‘Op veld 2 spelen Meisjes 1,’ zei Stijn toen hij Storm ingehaald had. Hij dacht dat Storm zich vergist had.

‘Dat weet ik.’ Storm bleef voor zich uit kijken. Stijn keek zijn vriend van opzij aan. Werd Storm nou rood? ‘Naar wie gaan we kijken?’

‘Meisjes 1 toch?’ Storm glimlachte.

‘Dat begrijp ik nu ook wel. Maar naar welk meisje gaan we kijken?’

‘O, niemand bijzonder.’

Stijn kneep zijn ogen halfdicht. Dat geloofde hij niet. Storm ging niet zomaar bij Meisjes 1 kijken. Daar moest een reden voor zijn en hij reageerde te laconiek. Zou hij verliefd zijn? Nee, dat kon Stijn zich niet voorstellen. Storm? De jongen die alles wat met meisjes te maken heeft zo ver mogelijk bij zich vandaan houdt? Die Stijn regelmatig uitlacht omdat hij verkering heeft met Femke?

En steeds maar roept dat die meid alleen maar lastig is, te veel aandacht vraagt en afleidt van het voetbal? Die Storm zou nu toch niet zelf de kriebels hebben gekregen voor een meisje? De wedstrijd was al begonnen en de jongens gingen langs de lijn staan, ter hoogte van het strafschoopgebied van de tegenstander. Stijn had meer oog voor zijn vriend dan voor de wedstrijd. Hij wilde weten waarom ze hier stonden. Eén ding wist hij zeker: het was niet omdat Storm zoveel van voetbal hield dat hij per se deze wedstrijd wilde zien.

De enige die Stijn van Meisjes 1 kende, was Noor. Zij zat bij Stijn en Storm in de klas. Stijn wist dat ze heel erg goed kon voetballen. Ze was zelfs beter dan sommige jongens bij hen in de klas die ook op voetbal zaten.

Stijn liet zich toch afleiden door het voetballen. Hij volgde het spel en het niveau was zeer behoorlijk. Al combinerend kwam de bal bij

de rechtsbuiten terecht die een perfecte voorzet afleverde. Noor, die als een echte spits met nummer negen speelde, kopte de bal van tien meter, buiten bereik van de doelvrouw, in de uiterste hoek. 'Ja,' riep Storm. Hij had zijn handen in de lucht gestoken. 'Zag je dat?'

'Mooi doelpunt.' Stijn kon een glimlach niet onderdrukken vanwege het onverwachte enthousiasme van Storm.

'Zeker.'

De meiden vierden het doelpunt aan de kant waar Stijn en Storm stonden.

Noor lag onder een kluwen speelsters.

Toen ze daaronderuit kwam, zag ze de twee jonge voetballers staan. De glimlach op haar gezicht werd nog breder dan hij al was vanwege haar doelpunt.

'Hé, Storm,' zei ze blij.

Ze stak haar hand naar hem op.

Storm zwaaide terug.

'Hallo,' zei Stijn zacht. 'Ben ik onzichtbaar of zo?'

Hij zocht oogcontact met Storm, die niet eens gehoord had wat Stijn zei. Hij volgde Noor, die terugliep naar haar eigen helft, met zijn ogen. Wacht even, dacht Stijn. 'We zijn hier toch niet voor Noor?'

Storm antwoordde niet. Glimlachend staaarde hij de meiden na.

‘Ik heb nooit gemerkt dat jij wat met Noor hebt.’
Stijn probeerde het zo nonchalant mogelijk
te zeggen.

‘Heb ik ook niet.’ Storm haalde zijn schouders
erbij op.

De jongens zaten in de trein op weg naar
het stadion van Kick ’69. Vaak werden ze door
hun ouders gebracht, maar zo nu en dan gingen ze
met de trein. Het station lag op vijf minuten lopen
van het stadion. De derde oefenwedstrijd in
het nieuwe seizoen stond vandaag op het programma.
Het jeugdelftal van de Kickers was al
drie en een halve week in training.

Vooraf de eerste trainingen waren zwaar geweest,
met veel loopwerk. Dat ging al snel over
in conditietraining met bal, wat door
de jonge voetballers erg gewaardeerd werd.

‘Waarom ga je dan naar haar kijken?’

Stijn liet zich niet uit het veld slaan.

Storm antwoordde niet. Dat werd door Stijn gezien
als een teken dat zijn vriend moest nadenken om
zich hieruit te praten. Maar Storm antwoordde
helemaal niet. Hij zat uit het raam te staren,
met zijn hoofd leunend op zijn hand.

‘Storm?’ drong Stijn aan.

Storm draaide zijn hoofd om. ‘Wat?’

‘Laat maar.’ Stijn begreep dat er niet met Storm
te praten viel. Hij ging zelf ook uit het raam kijken
en concentreerde zich op de wedstrijd

die ze vanmiddag zouden gaan spelen.
Dan beeldde hij zich spelsituaties in
en bedacht hoe hij daarmee om zou gaan.
Stijn en Storm waren in de afgelopen drie weken
snel gewend geraakt aan hun nieuwe teamgenoten.
Eigenlijk waren ze niet nieuw. Een groot aantal
kenden ze nog van hun vorige periode bij Kick '69
en van de wedstrijden die ze met Jong Oranje
speelden. Kick '69 was niet alleen hofleverancier
van het grote Oranje, maar ook van Jong Oranje.
'Zouden we in de basis staan?' vroeg Stijn.
Storm werd uit zijn gedachten gerukt. 'Ik denk
het wel. We hebben alleen in de eerste wedstrijd op
de bank gezeten. We hebben goed gespeeld, toch?'
'Is dat zo?' Stijn vond dat niet zo logisch.
'Dit is een ingespeeld team dat vorig jaar kampioen
is geworden. En er is niemand vertrokken.'
'Dat is waar. Wel stoer dat we dit jaar
Champions League spelen.'
Dat vond Stijn ook. Voor het eerst had de UEFA
besloten om ook voor de kampioenen van
jeugdcompetities van een aantal Europese landen
een Champions League te organiseren.
Kick '69 moest wel voorronde spelen om in
het echte toernooi te komen, waar de grote clubs
al voor geplaatst waren.
'Tegen wie moeten we ook alweer?' Storm was daar,
zoals gewoonlijk, niet mee bezig.
'Aldersrecht uit België.' Stijn wist zelfs altijd
alle data van de wedstrijden uit zijn hoofd.
'En als we winnen?'
'Dan komen we in een poule met Petchwood United

en Bayern München,' zei Stijn.

'Makkie,' grinnikte Storm.

Stijn trok een gezicht. 'Wel leuk dat we dan misschien tegen Petchwood moeten.'

Storm knikte. 'Misschien komt Bert dan wel kijken.'

'Dat zou gaaf zijn. Als die dan niet op trainingskamp is.'

Bert Pringel was een van de beste voetballers van Europa. De jongens kenden hem goed en je zou kunnen zeggen dat hij hun vriend was.

Hij had in de zomerstop de overgang gemaakt van Kick '69 naar het grote Petchwood United.

Stijn vond dat wel jammer omdat ze hem dan minder vaak zouden zien, maar aan de andere kant vond hij het ook wel weer begrijpelijk.

Hij speelde al zo lang bij Kick '69 dat het nu wel tijd werd voor een uitdaging in het buitenland.

Morgen zou het publiek tijdens een oefenwedstrijd afscheid van hem nemen. Stijn en Storm zouden erbij zijn. De jeugdspelers van Kick '69 kregen gratis kaartjes voor alle thuiswedstrijden van Kick '69.

'We zijn er.' Storm stond op en pakte zijn tas.

Stijn volgde hem en naast elkaar liepen

de twee Voetbalgoden naar het stadion van Kick '69.